

Preek Bisdomdag 2016

Preek bij gelegenheid van de Bisdomdag op zaterdag 15 oktober 2016 in Abdij Rolduc in Kerkrade.
Gedachtenis H. Teresia van Avila

1e Lezing: Rom. 8, 22 – 27

Evangelie: Lc. 12, 8 – 12

Van grote heiligen is bekend dat zij vaak een periode doormaken van ongelof. Een periode, waarin ze twijfelen: of God wel bestaat; of ze wel op de goede weg zijn. Dat geldt ook voor Teresia van Ávila, wier feest wij vandaag vieren. Uiteindelijk ging zij de geschiedenis in als een groot kerklerares.

De verandering in haar leven kwam na een mystieke ervaring, waarin zij de aanwezigheid van Christus heel persoonlijk ervoer. Dat gaf haar de kracht om de orde van de karmelietessen te hervormen en nieuwe kloosters te stichten. Haar teruggevonden geloof was niet gebaseerd op kennis of wetenschap. Maar Teresia kwam weer tot geloof na een persoonlijke ontmoeting met Christus.

Beste mensen,

dat is ook waar het in onze tijd om draait. We gaan het straks hebben over structuren, financiën en gebouwen. Dat hoort er allemaal bij. Daar ben ik me goed van bewust. Maar waar het in de kern in onze parochies om hoort te draaien, is of het plaatsen zijn waar we Christus kunnen ontmoeten. In de eerste lezing die bij de gedachtenis van Teresia van Avila hoort, sprak de apostel Paulus zojuist over hoop en over vertrouwen op de Geest. Dat zijn ook de uitgangspunten van waaruit wij – in ons persoonlijk geloof en in onze parochies – mogen leven: De hoop, de verwachting, de overtuiging dat God ons ziet en met ons meetrekt.

Christus heeft nooit gezegd dat het leven als zijn leerling gemakkelijk zou zijn. Hij heeft wel gezegd: “Ik ben bij jullie, alle dagen, tot het einde toe.” Ook als wij ons, in onze tijd, vragen stellen over de toekomst van de Kerk, dan mogen we niet vergeten dat Christus bij ons is en ons op onze weg begeleidt. Dat is een weg van hoop, een weg van verwachting. Zo zijn wij een leven lang op weg naar God toe. Het is belangrijk dat wij op die weg van tijd tot tijd inspirerende rustpunten tegenkomen. Oases in een woestijn van spirituele dorheid. Dat is wat parochies, kloosters en bedevaartplekken horen te zijn: inspirerende oases in een woestijn van spirituele dorheid.

Teresia van Avila was karmelietes in een tijd, waarin haar orde heel groot en rijk geworden was. Zij bracht de orde weer terug bij de oorsprong: een contemplatief en sober leven. De nieuwe kloosters die zij stichtte werden oases van vernieuwing. Als parochies komen wij uit een tijd, waarin de Kerk ook groot en machtig was. Het is niet raar dat de klap daarna hard aankwam. Maar we mogen daar niet in blijven hangen. Onze weg loopt door. Wij mogen onze parochies omvormen tot nieuwe oases van bezinning, gebed en gemeenschapszin. En Christus is het licht op wie wij ons richten. Hem proberen we in ons leven nabij te zijn, door naar Zijn woorden te luisteren, door Zijn sacramenten te vieren.

En door – daar waar we dat kunnen – Hem na te volgen in daden van liefde en barmhartigheid. Want daartoe zijn wij als gelovige mensen geroepen: om op de plaats waar we staan de Blijde Boodschap uit te dragen met de middelen die voorhanden zijn. Hoe moeilijk de praktische afwegingen soms ook

zijn, als wij ons inspannen om de mensen bij Christus te brengen en Christus bij de mensen dan mogen we erop vertrouwen dat de Heilige Geest ons de weg wijst.

Amen